

STERAVOND

21 september 1956

Goedenavond vrienden.

Deze avond verschilt van de andere avonden die wij regelmatig hier beleggen. Het is een Steravond. Op deze avond geven wij uitdrukking aan ons eigen geloof en ons verlangen tot eenheid met de kosmos en alles wat daarmee samenhangt. Nu zult u weten dat een belangrijk deel van deze avond bestaat uit de instraling van draagtekens.

Er is mij verzocht om hier uiteen te zetten hoe en waarom, kortom, de reden van deze bijeenkomst.

Nu moet ik beginnen met een punt van ons geloof, van ons denken, van onze levensfilosofie naar voor te brengen. Wij zijn allen deel van één groot geheel, ook wanneer wij zelf ons dit niet kunnen realiseren. Zó maken wij deel uit van een Kracht die voor ons oneindig groot en onkenbaar is. Wij noemen deze kracht: God. En door deze kracht voelen wij ons één met alle leven, met alle werelden, met alle sferen. Het is echter moeilijk om deze Kracht tot uitdrukking te brengen binnen jezelf. Je hebt een persoonlijk leven en binnen dat leven wordt je voortgejaagd door alle behoeften van het dagelijks bestaan. Je hebt echter je taak aanvaard in de geest en je wijdt je geheel daaraan. De eenheid blijft achterwege.

Een Steravond nu wordt door ons speciaal gebruikt om deze eenheid bewust tot stand te brengen. Hiervoor wordt gebruik gemaakt van een magisch, of semi-magisch ritueel. U moet zich echter op dit ritueel niet blind staren. Het is een vorm die wordt gekozen om daarmee, zowel voor u als voor allen rond ons in de sferen, een sterke, zeer sterke uitdrukking te geven aan ons verlangen tot eenheid met het Kosmisch Zijn. Wanneer dit doel is bereikt, dan zouden wij kunnen zeggen dat onze bijeenkomst geslaagd is. Maar het moment van ons bestaan waarop wij dit kunnen beleven is zo vluchtig. Enkele minuten van ademloze stilte, van een innerlijk beven en sidderen, van een ogenblik van weten één te zijn... en dan is het weer voorbij en gaat het leven verder.

Nu is het bij ons gemakkelijk kenbaar wanneer je zo iets hebt doorgemaakt. Wij voelen het in onze uitstraling en onze kwaliteit van onze aura verandert daardoor. Maar voor u is het moeilijk om voortdurend die eenheid te kennen. Daarom maken wij gebruik van de zogenaamde sympathische magie. Want de materie die rond ons is, is in staat een groot gedeelte juist van deze bewuste en geestelijke spanningen van deze kosmische werkingen in zich op te vangen. Technisch gezien zouden wij het kunnen verklaren met een kleine wijziging van innerlijke spanningen door een lichte verplaatsing van de atomen en daardoor tevens ook een kleine verschuiving der moleculaire verhoudingen.

Praktisch echter kunnen wij zeggen dat de kracht die wij rond ons verzamelen doordringt als een diëlektricum. U hebt misschien wel eens gehoord van een condensator: twee platen onder spanning staande, waartussen lucht of een andere stof is gelegd die moet isoleren. Wanneer dat gebeurt, dan werken die platen op elkaar in. Maar het eigenaardige is dat het in het diëlektricum een gedeelte van deze kracht als het ware wordt samengeperst. Er bevindt zich dus een gestraalde lading in deze tussenlaag. Wanneer zo een condensator ontladen wordt, dan zien wij dat na de eigenlijke ontlading nog de kracht uit het diëlektricum zich ontleedt. Naarmate de geaardheid van de stof die wij daarvoor gebruiken hebben, kan die ontlading langere of kortere tijd duren.

Wanneer wij hier op het ogenblik werken, dan is onze eenheidsgedachte niet alleen er een van de geest. Want zij bevat al het Zijnde. Maar al het Zijnde wordt voor ons in het bewustzijn altijd weer gedeeld in een geestelijk en een stoffelijk bestaan.

Tussen deze gedachte van de materie, waartoe u nog behoort, en waarin wij ons nog uitdrukken, en de geestelijke werking die onze werkelijke persoonlijkheid ook tevens kent, brengen wij nu een edel metaal. Wij gebruiken daar bij voorkeur goud of zilver voor, en dat moet dan nog van een behoorlijk gehalte zijn. Wanneer nu de instraling plaats vindt, dan wordt dus de spanning, die eerst voor het geheel hier aanwezig, is opgewekt en van hieruit uit heeft gestraald, een betrekkelijk grote afstand, soms ver - dat kan enkele kilometers ver gaan - dan brengen wij die kracht zozeer samen en impregneren daarbij de draagtekens. Een soort inwijding misschien, een zegening, of hoe u het ook noemt.

Wat gebeurt er nu? Deze materie hier neemt de hier aanwezig harmonische krachten op. Indien wij er gezamenlijk in zijn geslaagd... jullie hier aanwezig, wij, ook hier in de geest aanwezig... om een harmonie tot stand te brengen, dan zal dat kleine draagteken nog lange tijd de harmonische krachten - zij het in zeer minieme hoeveelheden - ontladen. Dat kan voor u net voldoende zijn om in uw eigen leven juist dóór deze kleine harmonische kracht meer evenwicht te vinden, wat verdraagzamer te zijn, wat bewuster te streven. U ziet dus: het doel, dat wij ons gesteld hebben, is zeker niet dwaas. Menigeen in de wetenschap zal het thans nog verwerpen, maar hoelang zal dat nog duren? Reeds nú weet men, dat bepaalde spanningen veranderingen in materiaal brengen, die zich slechts heel langzaam corrigeren. Wat doen wij uiteindelijk anders dan dat?

Geen geheimzinnigheid, vrienden. Iets wat op het ogenblik nog voor deze wereld bovennatuurlijk lijkt, maar in feite volkomen natuurlijk is. Wij zijn geen groep van wonderdoeners, geen groep die sacramentele handelingen verricht, tenminste in de betekenis dat dit aanvaard wordt door de meesten, als een contact met het bovennatuurlijke, een bij uitzondering optredend contact van het Goddelijke met de mens in de materie. Het sacraal karakter van deze avond ligt op een zeer logisch en zeer nuchter terrein. Het terrein van ons aller leven, van de wetten die ons allen regeren, en de feitelijke éénheid, die wij krachtens onze ziel bezitten met alles rondom ons, met alles rond ons. Wat wij op deze avond tot stand brengen, kan de "bewuste" voortdurend voor zichzelf bereiken. Het is geen wonder, maar het is iets, waartoe wij gezamenlijk eenvoudiger kunnen komen wanneer er een goede leiding is. Deze leiding wordt u dan ook deze avond hier gegeven.

U zult in het programma bemerken, dat wij met een zekere poging tot climax werken. Eerst krijgt u een gedeelte dat het redelijke dient aan te spreken, en eveneens op het gevoel. Voor het redelijke zorg ik, voor het gevoel de tweede spreker, die voor de pauze zich tot u zal richten. Wij baseren ons op zuiver menselijke, zuiver natuurlijke waarden. Dan krijgt u de gelegenheid de te grote spanningen wat van u af te schudden. Maar wij zouden het wel op prijs stellen indien u in de zaal zo weinig mogelijk zou willen rumoeren. Er is elders gelegenheid tot praten wanneer u dat maar wil. De rust die wij nodig hebben voor een werkelijk slagen van de bijeenkomst is belangrijk en kan door u mede worden gehandhaafd.

Na de pauze krijgt u uw inleider. Wij hopen, ofschoon dat niet zeker is, dat onze vriend "het Pastoortje" ook deze taak op zich zal willen nemen. De inleider heeft allereerst tot taak u weer tot rust te brengen. In de tweede plaats u voor te bereiden op de eigenlijke magische handeling, op het verzamelen van deze krachten langs rituele weg.

Het ritueel dat u deze avond zult zien, is van een niet meer op deze aarde bestaande vorm. Het behoort dan ook niet tot de oude godsdiensten, noch tot de nieuwe tijd. Het is het resultaat van het kosmisch streven van een kleinere Orde, die op deze wijze, ook voor zichzelf, eenheid en harmonie zocht. U zult daarin termen vinden die u een ogenblik doen denken aan het heidendom. Ook termen die u doen denken aan het christendom en zelfs aan humanisme. De dunheid der dingen weerspiegelt zich zelfs in het ritueel. Wanneer dit voleind is, dan moet een ogenblik de spanning kunnen wegebben. Zij moet langzaam kunnen vervloeien, opdat niet een plotse wisseling het bereikte nog zou kunnen verstoren. Daarom spreekt - na de eigenlijke instraling - nog een ogenblik de inleider, of iemand anders, tot u en laat deze avond zo voor u uitklinken.

"Het schone woord" hebben wij deze avond bewust vermeden. Ons dunkt dat de grootsheid van het gebeuren niet méér kan worden bevestigd door schone woorden, en dat de gedachten die op bovenmenselijk, op geestelijk en op kosmisch peil werkzaam zijn geworden, niet kunnen geëvenaard worden door het gesproken woord. Zo hebben wij dan voor u deze avond opgebouwd. Wij weten dat er onder u velen zijn die persoonlijke moeilijkheden hebben, persoonlijk misschien lijden. Mensen die een beroep willen doen op de Schepper en de Krachten van de Lichtende Geest. Mag ik dan voor dezen dan een paar woorden zeggen?

Natuurlijk, ook voor u is deze kracht, maar indien u deze kracht werkelijk in u wilt dragen, werkzaam wilt zien in uw eigen leven, werp dan voor een ogenblik uw zorgen opzij. Vergeet een ogenblik Ik-mens te zijn, met geen eigen lijden en nood. Vergeet dat u als kleine mens, u zich niet kunt verzetten tegen de raadsbesluiten die volgens de goddelijke wetten op uw pad vallen. Wees voor een ogenblik vrij van deze dingen. Tracht met heel, uw wezen op te gaan in de gedachte van kosmische éénheid waarin een volmaakte God de uitdrukking geeft aan de grote Waarheid, die wij nog niet beseffen en die rond ons aanwezig is. U zult bemerken dat dit de oplossing is voor alle problemen, voor alle vragen. Als mens en als geest moet je strijden. Daar kan je niet aan ontkomen. Het is alsof het onvolkomen bewustzijn het je onmogelijk maakt om méér te doen dan je een kort ogenblik je terug te trekken in jezelf en te zoeken in deze éénheid met je Schepper. Wanneer wij dat echter één ogenblik maar beleven, kunnen wij daarin de kracht vinden om het Goddelijke eenheidsprincipe rond ons uit te dragen, in onszelf te bevatten als een werkelijkheid, en zo ook de oplossing kunnen vinden voor onze eigen problemen, onze eigen zorgen en noden.

Vrienden, deze avond, deze avond is voor ons altijd belangrijk, heel belangrijk. Ik verzoek, u dan ook om niet enkel te kijken naar de uiterlijke vorm, maar te trachten de innerlijke betekenis te doorgronden. Wij, van onze kant, zullen alles doen om elke storing ver van u te houden. Wanneer u de sfeer hier een ogenblik wilt proeven, als het ware met uw geest, dan zult u reeds bemerken hoe aan alle kanten wordt gewerkt om storingen te bannen, om zo dadelijk wanneer het ogenblik gekomen is, een perfecte geestelijke zekerheid, een afscherming tegen alle kwaad te vormen en gelijktijdig een band met alle werkelijke leven in de kosmos. Dit werk ga ik nu verder helpen voltooien. Daarom ga ik het woord overgeven aan onze tweede spreker in het eerste gedeelte van deze avond. Ik hoop echter dat mijn woorden ertoe hebben bijgedragen u duidelijk te maken wat hier gebeurt en waarom het gebeurt. Ik dank u voor uw aandacht.

DE KOSMISCHE EENHEIDSGEDACHTE

Goedenavond vrienden.

Misschien dat ik nu en dan voor u zo nu en dan wat te zacht spreek, maar dan mag u mij wel daaraan herinneren. Want op deze avond mag ik, na een lange tijd, eindelijk weer eens tot u spreken. Het onderwerp dat men mij heeft opgedragen... ach, de kosmische eenheidsgedachte... kan men zo moeilijk onder woorden brengen. Wanneer ik hier zo met u samen zit, dan komt in mij altijd weer de gedachte aan een reeks kinderen, die niet meer weten bij welk land en bij welk gezin zij behoren. Onze werelden zijn soms zo wreed en zo vreemd. Wij zouden elkaar zo graag helpen, maar het lijkt ons alsof er een muur staat tussen ons en de anderen. Je bent in je wereldje opgesloten, als in een grote glazen kooi, die een cel wordt. Vaag hoor je van buiten geluiden, maar je bent geen werkelijk deel van de dingen daar en soms kan je niet doen wat je zou willen. Je kunt soms zelfs je beste bedoelingen niet uiten. Kijk, wanneer ik dan zo de mens, en ook de geest, in afzondering zie, zo in hun zorgen en in hun ongeluk, dan is er iets in mij dat uit wil grijpen naar dergelijke wezens. Dan zou ik willen zeggen: "Denk toch goed na, die muur die daar staat,

die cel die het je onmogelijk maakt de mensheid te bereiken, die bestaat alleen maar in je eigen gedachten". Een mens smeekt soms zijn God om te helpen en dan gebeurt het niet, en dan zegt hij: "Waar is God?" Ook alweer zo. Je zou ze op willen nemen en sussen als een klein kind dat angstig in de nacht wakker wordt en het zeggen: "Zoet nu maar, God is er wel, maar je moet er ook op letten, wanneer God er is, je moet niet denken dat jij als kind kunt begrijpen wat de Grootmeesters van het Al doen." Je moet toch goed bedenken mens: God is zo groot. Om God te horen moet je opletten en luisteren, want je moet leren de klanken van God te begrijpen.

Het is allemaal dat arme bewustzijn wat deze ongelukkige toestanden op zijn rekening heeft. Stel u zich nu eens voor, allemaal zoals u hier bent, dat u in staat zou zijn met uw hart en ziel uit te grijpen naar een mens die ongelukkig is. Stel u eens voor, hoe u die mens zou kunnen dragen, dragen door zijn duisternis van leed, totdat hij weer gelukkig is en het leven aandurft. Stel het u voor! Als u het zich voorstelt, wat krijg je dan een mooi, en heerlijk gevoel van binnen. Te kunnen helpen. Een ander zijn leed en zorgen te mogen dragen voor een kort ogenblik. Kijk, dat gevoel dat u van binnen krijgt, dat is nu eigenlijk onze kosmische eenheid. Dit is ook God. Want God heeft ons geschapen in liefde, niet uit haat. Hij heeft zichzelf bevestigd in zijn Schepping. Niet zichzelf vervloekt en verworpen daarin. God, die draagt ons allemaal, alsof wij kleine kinderen waren, maar wij begrijpen het niet. Wij protesteren. Wij kunnen nog niet begrijpen hoe de Goddelijke Liefde ons draagt, wanneer wij, arme kleine wezens, zelf nog teveel aan ons Ik-je hangen. Wanneer wij niet dat ogenblik van onszelf prijsgeven en verloochenen kunnen.

Wanneer wij liefde geven, geestelijke liefde, onpersoonlijk gegeven aan de Alziel in alle dingen, en we richten die tot mens, dier en plant, tot arme dolende geesten, tot Lichtende sferen, dán realiseren wij ons pas hoe zeer die grote kracht in ons werkzaam is. Weet u, ik heb het u wel meer gezegd: ik zou u allen met uw zorgen en problemen aan mijn hart willen drukken en mee willen nemen naar een wereld waar het Licht is en stil.... Een wereld waarin je vrede vindt... maar ik mag dat niet, ik kan het niet. Ik kan het niet omdat jullie, mijn vrienden, zoals ook wij allen hier uit de geest tegenwoordig, nog niet hebben geleerd één te zijn met onze Schepper, met God. Van ons uit bestaat dit nog niet. O, soms voel ik het. En er zijn er met mij die het in hun wezen door voelen klinken, totdat je wezen siddert als een kerkklok, die aangeslagen wordt door de klepel, om de mensen ter kerke te roepen. Je zou heel de wereld willen aantrekken en willen zeggen: "Zie, wanneer je nu maar weet dat er geen grenzen zijn, dat er geen scheiding is. Dat alles goed is, omdat God goed is." Je zou één eenheid willen smeden uit de wereld. Een eenheid van mensen die gezamenlijk zorgen en leed dragen, die gezamenlijk hun vreugde kennen en die in deze eenheid de kracht vinden om meer en meer de bekrompenheid van een te sterk persoonlijk denken ter zijde te laten.

Maar hoe kan een kerkklok de mensen ter kerke brengen? Zij kan roepen, en meer niet. Ik kan u mijn kracht geven, en dat doe ik. Ik kan mijn hele bestaan aan u wijden en dat doe ik. Ik kan u liefhebben, omdat u deel bent van de Schepping en dat doe ik. Maar ik kan u alleen maar roepen en u helpen, maar u zult zelf de eenheid moeten vinden, uzelf.....

Ik kan alleen maar roepen en leiden. Ik kan u helpen. Ik kan tranen storten, wanneer u droevig bent, en samen met u lachen wanneer u vrede voelt in uw hart, maar meer kan ik niet. Alleen God, de grote, goede Meester, onze Schepper, of indien u dit van een oude man wat te sentimenteel vindt: de Algeest, de oorzaak van alle dingen, Die alleen is het die ons helpen en dragen kan... .

Wanneer ik Kracht heb om u te geven, dan is zij van God. Wanneer mijn tranen een verlichting van uw lijden kunnen betekenen, dan is dat Gods liefde, dan is het dát Wezen, die Algeest. Wanneer wij leven, de vlam van ons leven in ons opflakert, schijnt neer te gaan en wij in het sterven herboren worden, dan is het de kracht van God in ons die dit doet. Wij zijn één met Hem... onverbreekelijk... deel van Hem met al onze dagen, met al onze daden, met al onze gedachten... . Dát is kosmische eenheid.

Hoe vinden wij daarvoor dan uitdrukking? Uitdrukking van deze wonderlijke kracht die in ons leeft? Ach, denk niet dat ik u een vrome preek wil houden. Maar elk vogeltje zingt zoals het gebekt is. En zó spreek ik uit wat in mij leeft. Jezus heeft ons een leer gegeven: "Heb uw naaste lief gelijk uzelf..." Door de vijandschap tegen de mensen terzijde te gooien, door te zoeken naar onze naaste, door de band te vinden met de Schepping rond ons, door te begrijpen hoe wij één zijn met deze wondere keten van Lichtende werelden, die uit het Allerhoogste komende, gaan tot ver beneden uw wereld ... kunt u misschien begrijpen: Hier in deze vind ik mijzelf? Dichters zeggen het soms, zoals er een zei:

"Ik keek naar de wolken
en ik dreef over het land
en gaf er met de regen de vruchtbaarheid..."

Er heeft er een gezegd:

"Ik aanschouwde de heg en plotseling was ik grens
tussen akkers en weg.
En het was goed te zijn in de zon..."

Dit zijn dichterlijke dingen. Zó dichterlijk dat een gewone mens dit haast niet kan begrijpen. Toch zouden wij zó één moeten zijn met onze naasten. Zó zouden wij de eenheid moeten zoeken. Niet slechts medelijden hebben met een ander, maar wenen omdat u weet waarom de ander weent. Niet in uzelf lijden omdat een ander lijdt, maar het lijden van de ander in jezelf voelen. Niet vrolijk zijn, omdat een ander vrolijk is, maar diens vreugde voelen als een stuwende kracht uit je eigen wezen opwellend.

Ach, hoe moet ik, een simpel mens, simpele geest, u duidelijk maken wat onze Meester daarmee bedoelde? "Heb uw naaste lief." Zeker, in mijzelf voel ik dat. Ik ben één met u, één omdat ik niet anders meer kan. Eén, omdat God in mij leeft, en ik in u leef. En daarom blijf ik nu, nadat ik nu mijn eigen bewustzijn heb verkregen, in uw wereld, en werk ik in uw wereld, en strijd ik voor u, waar voor mijzelf al deze strijd doelloos is. Toch is dat geen volmaakte naastenliefde, want ik denk nog wel eens aan mijzelf, denk nog wel eens aan mijn parochianen terug, en ben ik toch nog wel eens geneigd om mijzelf zo heel voorzichtig zo een klein goedkeurend klopje te geven... zo van: "Dat heb je toch nog niet zo slecht gedaan..." Och, dat hindert niet, klop jezelf maar eens rustig op de rug wanneer je wat goed doet. Waardeer jezelf maar wanneer een ander het niet doet. Dat is helemaal niet erg. Maar vergeet niet dat je de ander evenveel moet waarderen als jezelf. Als u dat begrijpt, wanneer u dat leert te doen, dan is er geen Steravond meer nodig, vrienden, en dan is er ook geen Orde der Verdraagzamen meer. Dan is in ons allen: God! God in zijn geuite schepping, één geworden met ons. Wat kan er mooier, wat kan er gelukkiger en beter zijn?

O, ik weet het. Wanneer ik zo praat, dan denkt men wel eens: "Het is een beetje vroom gebazel". Dat hebben ze vroeger ook wel gezegd, kleine knapen en zo... . Dan zeiden zij: "Onze pastoor is een goeie... maar hij is doof". En daar bedoelden zij mee: dom. Och, ik was een goeie, omdat ik veel door de vingers zag. En ik was dom, omdat zij dachten dat ik ze niet door had. Maar wees nu eens eerlijk: komen wij eigenlijk zo niet veel beter met elkaar uit, wanneer wij wat door de vingers kijken? Weet rustig dat er kwaad is op de wereld, maar doe net alsof je het niet weet. Zoek naar het goede, en naar het Lichtende. Dan zal je God vinden in de plaatsen waar je Hem helemaal niet verwacht.

Ik mag niet lang meer spreken, maar één ding zou ik nog graag willen zeggen. Ik heb God eens gevonden in een dronken stroper. Een dronkenman, de schrik van heel de buurt. Toen ik naar hem toeging, toen wilde ik hem eigenlijk de verwijten geven die je als herder nu eenmaal aan dergelijke dolende schapen niet mag onthouden.

Toen zij deze mens tegen mij: "Pastoor, je bent een goed mens, maar begrijp je dan niet, als ik nu drink of niet, dat ik altijd mijn eigen leed, mijn eigen vreugde draag? Daarom kom

ik niet bij jou in je kerk. Ik heb niks tegen jou, pastoor, maar waarom zou ik mij zo druk maken?" Toen antwoordde ik: "Ja, maar wil je Onze Lieve Heer dan helemaal in de steek laten?" Toen vond ik God in die stroper, want toen zij hij mij: "God? God, meneer pastoor, God is overal, in de bomen en in de wolken, in het konijntje dat ik strik, en in het glaasje bier dat ik drink..." Misschien dacht hij mij daarmee schaakmat te zetten en zei hij maar wat. Maar hij had gelijk, groot gelijk, veel meer dan ik. God is overal, als je Hem maar vinden kunt. Daarom is het niet zo moeilijk de kosmische eenheid te vinden. Het is alleen maar moeilijk jezelf zo ver te vergeten, dat je ze kunt aanvaarden. Als het op dat aanvaarden aankomt, dan wil ik u graag helpen. Heel graag. Maar ik ben niet alleen. Er zijn er beter dan ik. Zij zijn soms aan een kruis gestorven. Zij werden uitgeworpen door de gemeenschap, omdat zij God vonden in alle dingen. Deze grote geesten staan ook klaar om je te helpen. Eén met jou in God. Daarom is het niet onbereikbaar, ook niet voor jezelf, maar omdat het je soms zo moeilijk gaat, hebben wij deze avond dan alles gedaan om een ogenblikje, althans iets van Gods kracht, iets van Gods liefde door te laten dringen tot deze wereld.

Wanneer ik zeg: "deze wereld", dan zeg ik dat niet enkel tot u, mensen, maar tot al die anderen, die er toch ook bij horen. Natuurlijk onze Ordeleden, maar ook die armen die nauw uit het duister kunnen ontsnappen, die een houvast zoeken. Voor allemaal, voor onszelf en voor jullie. Voor de duistere geest en de grote Lichtende Krachten, die deze avond met ons zijn, zoeken wij naar eenheid met de Schepper, en met de Schepper, opdat wij één mogen zijn in God, onze Vader.

Nu ga ik u als spreker verlaten. Zo dadelijk kom ik nog even terug. Maar dan kan ik niet doen wat ik graag zou willen doen. Ik zou u graag, volgens oud gebruik, mijn goedwillendheid uit willen drukken in de naam van de Schepper, van Jezus en van mijzelf. En daarom, duldt dit van mij: "Benedicamus te, in nomine Patri, et Filii, et Spiritus, Sanctus. Amen". Moge de Kracht van de Vader en het Licht van zijn Zoon met u zijn.

Goedenavond.

INSTRALING

Zo vrienden.

Nu gaan wij dan beginnen met onze instraling. Voordat de eigenlijke leider van deze dienst hier bij u komt, zou ik u graag een paar dingen willen vragen. Wij zijn hier op dit ogenblik zo allemaal bij elkaar en wij wachten eigenlijk allemaal op dat wonderlijk gebeuren, dat je van binnen iets geeft. Om dat gezamenlijk te bereiken zou ik u willen vragen, wilt u een kort ogenblik proberen om even de dingen te vergeten. Vergeet u maar dat u wat hoort. Kijkt u maar niet. Denkt u alleen maar even over de grote Eénheid.

Wanneer wij hier zo gezamenlijk het grote gebeuren van de kosmische liefde, van de Goddelijke Liefde willen beleven, dan kan er voor ons toch werkelijk niets anders meer zijn... . Wanneer hier rond ons de Geest, de Lichtende Geest, opbouwt de grote weg naar het Licht, wanneer wij hier gezamenlijk deel hebben aan wat gaat komen, dan kan het niet anders, of wij zullen krachten gezamenlijk hier rond ons kunnen verzamelen, die niet enkel voor ons, maar voor onze arme lijdende wereld een zegen kunnen zijn. Ik weet dat u dat met ons wilt trachten te bereiken.

Vrienden, ik heet "Inleider", maar ik zou méér willen zijn. Ik zou de heraut willen zijn van de Goddelijke Kracht en Liefde, die zich hier rond ons manifesteren kan. Nu geef ik dan het medium over aan degene die voor ons de inzegening zal volbrengen. Daarna zal ik nog de avond voor u sluiten. Dat Gods Kracht met ons allen zij, vrienden.

INZEGENING

Wij zullen dan gezamenlijk trachten in deze sfeer, die gereinigd is, de Kracht rond ons kenbaar en voelbaar te maken. Mijzelf maak ik tot brandpunt, zodat van hieruit gerealiseerd worde het Lichtende Leven, dat de kennis is van al het Zijn. Wij kunnen dit niet alleen volbrengen en daarom vraag ik de Lichtende Kracht, dat Goddelijk verblindend Licht komt.

"Schepper, zendt Uw Kracht tot ons, laat de vlam in ons wezen branden, één met Uw vuur, dat wij in éénheid tezamen komen. Gij Lichtende Geesten en leidende Krachten, kom tot ons en wees met ons! Geef ons Uw Kracht en Uw sterkte, opdat wij met U komen tot God!

Gij, allen der wereld, der sferen, ik roep tot U. Dat Gij komt en mede volbrengt....!

Met deze krachten bezweer ik u, van het duister, opdat gij ga en verlate deze plaats, deze wereld, waarin het Goddelijke Licht volbrengt, in éénheid met de Schepping.....!

Ik neem de Kracht des Lichts en uit God breng ik ze tot de wereld....! De Kracht van de sferen en ik werp ze op het bewustzijn der wereld.....!

Ik neem de Krachten... de Goddelijke Eénheid en lag ze als een zegel en stempel in u, die hier aanwezig zijn...!

Ik neem de Krachten mij gegeven, opdat zij worden een baken voor de wereld, voor de geest en voor de ziel.....! Deze Kracht leg ik neer..... leg ik neer opdat de stof moge getuigen van de éénheid met de Vader.

Ik leg deze kracht in de levende stof..... opdat zij één zij met de Vader.....

Ik dank U, God, voor de krachten die U geeft..... Dat Uw werk zij volbracht..... Dat Uw Licht brandde in aller harten, in alle wereld, en Uw beeld onverblusbaar verbonden zij met ons leven.....

In deze tekens bevestig ik dit.....

Het zijn niet de woorden, het is de Goddelijke Kracht zelf die ook voor ons een werkelijkheid is. Voor een ogenblik zijn wij één. Voor een ogenblik denken wij aan de band, die eens onze werkelijkheid zal zijn, ons zal verlossen van alle onvree, van alle lijden.....

Er valt niet veel meer te zeggen, want het is gebeurd, het is voorbij, maar rond ons is de Kracht nog aanwezig. Wees een ogenblik nog rustig. Ervaar een ogenblik dat men één kan zijn met God. Ik wil daar niets meer aan toevoegen. In de tijd vraagt het niet veel, in de kosmos betekent het alles.

Vrienden, mogen wij deze éénheid weten te bewaren.

Goedenavond.